

http://www.magyarkurir.hu/?&m_id=1&m_op=view&id=32063&rovat=9
(eredeti: <http://www.cicero.de/97.php?item=4907>)

Pedofília, cölibátus, botrányok – interjú Hans-Ludwig Kröber bűnügyi pszichiáterrel
2010. április 16. 14:22

Mitől lesz valaki pedofil? Miért éppen most kerülnek reflektorfénybe az egyházi esetek? Valóban gyakori jelenséggel állunk szemben? Mi a megoldás? – e kérdésekre válaszol Hans-Ludwig Kröber, Németország legnevesebb bűnügyi pszichiátere.

– Kröber professzor, a bűnügyi pszichiáter szemszögéből nézve miért lesz valaki pedofil?

– Ezt ma sem lehet egyértelműen megmondani, nagyon különböző elméletek léteznek. Gyakran olyan gyermek- és fiatalkori kulcsélmények játszanak szerepet ebben, mint pl. az első szerelem vagy más gyermekekkel kapcsolatos szexuális élmények, amihez kapcsolódóan a szexuális fejlődés megreked a gyermekkori papás-mamás játékok szintjén. Az ember minden esetben fejlődése során válik pedoszexuálissá, nem pedig azután, hogy hosszú ideig le kellett mondania a szexről. Mellékesen jegyzem meg, hogy hamarabb lesz valaki várandós egy csóktól, mint pedofil a cölibátustól.

– Az elkövetőkkel kapcsolatos tapasztalatai alapján mit tud mondani, hogyan lehet olyan erős az ösztönkielégítésre irányuló pedofil készítés, hogy felülkerekedik az együttérzésen és a természetes ösztönön, hogy óvjuk a gyermekeket?

– Sok elkövető tagadja, hogy ez árt a gyermeknek. Ezt kognitív torzításnak nevezhetjük: bebeszéli magának, hogy „tulajdonképpen a gyerek is akarja”. A pedofil hálózatok azt hirdetik, hogy kizárólag ők viszonyulnak erőszak- és hatalommentesen a gyerekekhez. „Nálunk nem a szülői vagy tanári hatalom a lényeg, hanem a szeretet és a szabadság” – hangoztatják. Szócsöve volt ennek a felfogásnak Daniel Cohn-Bendit is, aztán ott volt a szexuálisan felizgatott kisfiúkat mutató híres fotó, amit aztán bizonyítékként használtak arra, hogy a nyolcéveseknek is van szexualitásuk...

– A gyerekek szexuális molesztálása nem jelent feltétlenül erőszakot. Ennek ellenére a lelki következmények gyakran olyan drámaiak, hogy öngyilkossághoz vezetnek. Mi teszi ilyen végzetessé a szexuális zaklatást?

– Azt hiszem, ha egy ilyen eset öngyilkossággal végződik, akkor a zaklatás csak ráadás volt egy amúgy is végzetes helyzetben. A gyermekhez túl közel kerülő felnőtt szexualitás az, ami legyűri, agyonnyomja, és undort kelt benne. Az elkövetők olykor felvételt készítenek ezekről a helyzetekről, amelyeket a büntetőeljárás során szakértőként meg kellett nézmem. Nagyon kellemetlen megnézni ezeket a filmeket, ugyanakkor tanulságos is, mert nagyon jól látszik a tettes és a gyermek közötti különbség: a testiség ilyen szintjére lecsúszó elkövető úgy tesz, mintha a gyermek ezt maga is valamiképp erotikus helyzetként élné meg, miközben a gyermek kellő erő híján, kelleetlenül, panaszosan, vádaskodva, sőt akár undorodva engedi, hogy a dolog megtörténjen. Végül aztán azt teszi, amit az elkövető akar; s ami a legrosszabb, ezáltal egyre inkább aktív tettestársként tekint magára. Ha a gyermek nem jelenti azonnal az esetet, valóban megvan a kockázata a hosszabb ideig tartó sorozatos elkövetésnek, és minél tovább vesz részt benne, annál kisebb a valószínűsége, hogy valaha is feljelentést tegyen.

– Sohasem volt annyira aktuális a pedofília témája Németországban, mint az elmúlt hetekben. Vajon a mai kor, esetleg a hetvenes évek, netán bizonyos intézmények

számára jelent különös problémát a gyerekek szexuális zaklatása, vagy egyszerűen ma tör felszínre ez a szörnyőség, amely mindig és mindenhol létezett?

– Nem csak erről van szó. Mindig is egyértelmű volt, hogy létezik ilyesmi, ezért csodálkozom a jelenlegi felháborodáson. Csak meg kell nézni a korábbi évek bűnügyi statisztikáit. Mindig akadt például olyan esetek, ahol papokat ítélték el. Most viszont a regensburgi dóm gyerekkorúsának két olyan papja került a lapok címlapjára, akik már nem élnek, és akiket jogerősen elítéltek. Jóval a haláluk után. Miért? Azért, mert Georg Ratzinger is a kórus mellett dolgozott, és azt remélték, hogy így végre eljutnak a pápához. Amit végül más módon el is értek. De minden korban és minden pedagógiai területen fordultak elő ilyen esetek, iskolában, cserkészeknél, sportegyesületekben vagy éppen plébániákon. A falvakban is mindig akadt egy-egy fickó, akik nem tudott ügyelni a kezére. Ilyenkor azt mondták a gyerekeknek, hogy kerüljék el a cukros bácsit. Akkoriban másként kezelték az emberek ezt a dolgot: nem beszéltek sokat róla, hanem megpróbálták az illetőt olyan helyre irányítani, ahol nem okozhat kárt.

– Épp ezért került a katolikus egyház a kritika kereszttüzébe. A Spiegel felmérése szerint 1995 óta összesen legalább 94 olyan gyanús zaklatási eset vált ismertté, amelyet egyházi, illetve világi személyek követtek el...

– Ha a Spiegel 15 évre visszamenőleg 94 ilyen tett elkövetésével meggyanúsított személyt talált, az bárki számára, aki a kriminológiában valamennyire is jártas, döbbenetesen alacsony számnak tűnik. Ez azt jelentené, hogy a szexuális molesztálás aktuális kockázata a katolikus egyház intézményeiben az általam feltételezettnél is csekélyebb. Évente átlagosan 15 000 gyermekmolesztálási esetet jelentenek be a rendőrségen. Az egyháznak kb. 600 000 alkalmazottja van, ami a lakosság mintegy 1,8 százalékát jelenti. Ha ezek körében 1995 óta 94 ilyen eset fordult elő, akkor ez a korábbiakhoz képest a helyzet drámai javulását jelentené. Ettől függetlenül a szexuális zaklatásoknak több mint a fele a családban történik. Ez még inkább igaz az erőszakos cselekményekre. A katolikus egyház körüli vitában oly gyakran összemoszák a szexuális zaklatást és az akkoriban vitathatatlanul minden iskolában jellemző verésen alapuló nevelést, hogy az embernek olyan érzése támad, mintha csak növelni akarnák a számokat.

– Azért, hogy kritizálják az egyházat?

– Erősen hajlom a felé a feltevés felé, amit Manfred Lütz a Frankfurter Allgemeine Zeitungban képviselt, hogy az emberek akkor is alkotnak maguknak valamilyen egyházképet, ha alig láttak belülről templomot; egy céltáblaként és bűnbakként szolgáló elképzelést, amellyel haladó gondolkodásukat próbálják igazolni. Úgy tűnik, sokan arra a következtetésre jutottak, hogy azért uralkodik teljes szexuális zűrzavar az egyházban, mert ott mindenki női ruhákban szaladgál, és nem akar megházasodni. A Spiegel pedig mindig is gyanította, hogy ez nem vezethet jóra.

– Ön is tagja volt annak a független tanácsadói grémiumnak, amely 2003-ban segített az egyháznak a pedofília kezelésére vonatkozó új irányvonal kidolgozásában. Milyen tanulságokat kell levonnunk az elmúlt hetek felismeréseiből?

– Tapasztalatom szerint sok egyházmegye számára még az új szabályok is nehézséget okoznak, mivel legtöbbször nincsen tapasztalatuk ilyen téren. Az áldozatok az egyháznál jelentkeznek a rendőrség helyett. Általában nem akarnak feljelentést tenni. Tehát egyházmegyének kell tisztáznia, milyen szabályokat kell alkalmazni, ki mit dokumentál, kivel kell először beszélni. Számukra ez sokszor túl nagy feladat. Ezért az érintetteknek először a bűnügyi rendőrséghez kellene fordulniuk. Azért is, mert így növekedne a csupán fontoskodókat visszatartó erő. Ez ugyanis sajnos gyakori jelenség. Tissy Bruns követelte,

hogy nevezzenek ki az iskolai szexuális zaklatási ügyekért felelős biztost. Igen, kérem, de ha a legközelebbi rendőrsre sem merek elmenni, akkor a Berlinben működő biztosnak sem fogok e-mailt küldeni. És sokkal hamarabb kellene a feljelentésnek megtörténnie, nem harminc évvel az eset után. Csak így tudunk megóvni másokat.

– **Ön katolikus egyébként?**

– Nem, harcos evangélikus családból származom, de nem vagyok hívő. Ha nagy ritkán katolikus misén veszek részt, kicsit még mindig hókuszpókusznak tűnik az egész. Másrészt viszont nagy hatást tett rám az az idő, amit szakértőként a Vatikánban és a Német Püspöki Konferencia berkeiben töltöttem. Más tudósokkal és kutatócsoportokkal is érintkezem, és számos összehasonlítási lehetőségem van, mégis kijelenthetem, hogy az ezzel a témával foglalkozó vatikáni püspökök csoportja volt a legjózanabb és legfigyelmesebb azok közül, akiknek valaha beszéltem a szexuális zaklatásokról.

Forrás: Cicero internetes magazin

Magyar Kurír